

Moč preživetja

Magični gledalec, foto: arhiv Demokracije

Novinarju in nekdanjemu direktorju TVS Jožetu Možini je znova uspelo nekaj velikega: ustvaril je dokumentarno oddajo, ki je znova podrla rekord gledanosti.

Tokrat je javnost presenetil z dokumentarno oddajo o slovenskem misijonarju, ki na Madagaskarju ustvarja bolj človeške razmere za številne reveže, ki živijo na robu preživetja. To je Pedro (po naše Peter) Opeka, ki s svojo bradato pojavo deluje kot Miklavž (brez parkeljnov seveda). Je član Misijonske družbe in potomec slovenskih političnih emigrantov, ki so prišli v Argentino. No, morda bi že zaradi tega kakšen zlobnež pomislil, češ, prava dva sta se našla, Opeka in Možina. In to samo zato, ker je slednji naredil zelo gledano dokumentarno oddajo »Zamolčani – moč preživetja« (oddaji, kot sta »Slovenski plebiscit« ter »Domovina in država« lahko pustimo ob strani, kajne?). Toda Madagaskar je le Madagaskar, to ni samo dežela lemurjev, ampak tudi ljudi, ki potrebujejo svoj vsakdanji kruh. In seveda predvsem to, da jih kdo nauči, kako naj se sami preživljajo.

Razumljivo je, da je dokumentarec pritegnil pred televizijske zaslone veliko ljudi, celo nekaj mojih najbolj proticerkveno zagretilih znancev, ki so vedno trdili, da so misijoni samo oblika mehkega vatikanskega imperializma. Se pravi, če črncu v Afriki ponudiš kruh, kupiš njegovo dušo. Zaboga, saj tem ljudem ni nihče ni nič hudega storil, če jim je ponudil možnost preživetja, jim pojasnim. Toda predsodki naredijo svoje. Navsezadnje največji zagreteži niti v humanitarnih akcijah bl. matere Terezije ne vidijo nič dobrega. A to je njihov problem, ne moj. Navsezadnje, je kdo od večnih kritikerjev naredil kaj podobnega? In kot je bilo že rečeno v oddaji: pri razdeljevanju pomoči verska pripadnost ne igra posebne vloge ne glede na to, da oče Pedro vsako nedeljo mašuje v prepolni telovadnici, maša pa traja kar tri ure. A se nihče ne pritožuje. Za nas, razvajene Evropejce, ki nismo navajeni na živo krščanstvo, je še tri četrt ure vsako nedeljo preveč, mar ne?

In kaj me je v oddaji najbolj nagovorilo?

Kot veste, ne morem brez politike. Oče Pedro je pojasnil, da so na Madagaskarju dolgo časa vladali socialisti, celo marksisti, ki pa niso prinesli obljubljenih blaginje. A kdo bi se naslanjal samo na zemeljsko oblast? Tako

ali tako je jasno, da Pedru Opeki nikakor ne bi uspelo brez božje pomoči. Brez tega ne bi mogel nadaljevati svojega neprestanega boja za boljši svet. In kar je najpomembnejše: on je šel v ta boj v nasprotju s tistimi, ki samo stokajo in jokajo. Morda bi lahko dal tudi našim duhovnikom zgled, kaj pomeni živeti od Božje previdnosti. Morda bi njegov zgled dal misliti tudi tistim, ki mečejo kruh v smeti. Saj se verjetno spomnite, kako je vidni slovenski politik samo mimogrede omenil štruce kruha v smetnjakih, pa je začelo padati po njem. Ko pa se je v medijih čisto zares pojavila fotografija, ki prikazuje kruh v smeteh, se mu nihče ni opravičil.

In kaj reči ob tako izstopajočem dokumentarcu? Morda to, da čisto zares izstopa iz povprečja. Jožetu Možini očitno vedno uspe narediti odlično oddajo z majhno ekipo. Saj veste, preveč kuharjev lahko pokvari jed, preveč babic pa lahko na koncu prinese kilavo dete. Ta pregovor bi lahko vzeli za zakup vodilni na RTV Slovenija, sedaj ko hočejo spletno stran RTVS prepustiti kar petnajstim urednikom. In seveda odžagati urednika MMC Uroša Urbanijo. Očitno imajo nekateri res veliko časa za vsakovrstno drobnjekarstvo in zaplotništvo. ■